

Štev. 11. in 12. V Ljubljani, meseca decembra 1923. Leto XXIV.

Kralju Aleksandru

za dan 17. decembra 1923.

Nad Beogradom budi se zlati dan,
iz sna se drami širna savska plan;
veselo danes mesto vstaja,
saj kralj svoj rojstni dan obhaja.

Zre slavljenču oko v minule dni.
Hvaležno danes misli na očeta,
ki tam v Topoli večno spanje spi.
Bodočnost tudi gleda pred seboj,
pred njim naloga težka je, a sveta.
Osrečiti on hoče narod svoj.

Ta narod danes srečen misli náte,
Ti si mu uresničil sanje zlate.
In Tebi danes cvetja venec vije,
ga iz ljubezni in zvestobe spleta.
To cvetje v naših srcih živo klije ...

In tam od sinje naše Soče
pošilja biserov Ti zvesti rod,
ti biseri le solze so pekoče.
Pa v Korotanu molijo zaté,
ne glasno — v srcu le ...
A Bog nebeški ve,
kako so vroče te prošnje.

Povsod, povsod ljubav zaté gori,
kjer Srb, Slovenec in Hrvat živi.
Od Kalimegdana do bistro Soče,
od Karavank čez morje valujoče
le ena želja se glasi:
Kralj Aleksander naj živi!

Ivanka Kalinova.